

שם השיעור - יום הזיכרון לשבעה באוקטובר - תקווה

משך: 30-45 דק

מטרת העל: החניכים יעבדו את אירועי השבעה באוקטובר בדגש על תקווה.

מטרות ביניים:

- החניכים יפתחו תחושת אחריות על עתידם.

דגשים:

שימו לב שהשיח בין התלמידים צריך להיות מונחה תמיד - כשמתפצלים לקבוצות קטנות לכל קבוצה דרושה נוכחות של מנחה בוגר (מורה/ש"ש/חייל) .

במסמך זה יש דגשים הסברה חשובים סביב שיח על ה7/10 -

<https://share.google/RZESAqwJ93NOX0g14>

מערך שיעור:

שלב	תוכן
פתיחה 10 דקות	נחלק לשתי קבוצות של מעגלי שיח ונציב נורמות שיח מול התלמידים: - לא לדבר שמישהו אחר מדבר - להתייחס ברגישות אחד לשני - נבקש מהם לכבד את המעמד ולשים לב שמדברים היום על נושא רגיש.
גוף 20 דקות	נשב במעגל, נפזר את הקלפים מנספח א' במרכזו ונבקש מכל חניך לבחור קלף או שניים שהתחבר אליו. נתיישב ונבקש שישתפו בסבב. נחלק לשתי הקבוצות את סיפורו של נעם טרגין או סיפור אחר לבחירתם שמתקשר לתקווה ולעשייה: ונשאל: - מה תפס אתכם בסיפור של נועם? - איזה כוחות נועם היה צריך לגלות בעצמו כדי להשתקם ולבחור לאתגר את עצמו? - זה כוחות שישי בכל אחד מאיתנו? - מה אפשר ללמוד מהסיפור של נועם? - איך זה קשור לתקווה? - מה היא תקווה? - איך אנו מצליחים לשמור על תקווה? - תקווה זה פעולה אקטיבית? - אפשר להכריח מישהו להיות בעל תקווה? - מעין התקווה נובעת? נעם, בן 25, גדל באלון שבות עם הוריו ושבעת אחיו, וכיום הוא מתגורר בירושלים ולומד באוניברסיטה העברית. מאז השבעה באוקטובר הוא ביצע כ-250 ימי מילואים בהיותו מילואימניק

ביחס"מ גולני ועבר בין עזה ללבנון, שם גם נפצע אנושות. "הוקפצנו לצפון בשבעה באוקטובר כשהכל החל", מתאר, "כאשר יום אחרי זה כבר העבירו אותנו לדרום לטיהור השטח, ואז עברנו חמישה חודשים אינטנסיביים מאוד של לחימה בעזה. אחר כך, גויסנו שוב לפעילות בצפון נגד חיזבאללה ונכנסנו ללבנון, ושם נפצעתי". בהמשך, מתאר נעם בכאב את רגעי האימה, ואת המחיר: "כמה שניות אחרי שחילקנו את הכוח ונפרדנו, הגיע כטב"ם מתאבד והתפוצץ, כנראה, שני מטרים לידנו. ארבעתנו נפצענו, וחייל אחד מתוך השמונה שהיו בתוך הבית נהרג מרסיס שחדר למקום ופגע בו ישירות". "מצאתי את עצמי פתאום על האדמה, מנסה להבין מה קורה", הוא מוסיף. "לא הרגשתי את הפציעות שלי בהתחלה, אז הרמתי את הראש וראיתי מולי את החברים שלי פצועים. אחד מהם חטף ממש חזק בידיים, רציתי ללכת לעזור אבל פשוט לא הצלחתי לזוז. לא הבנתי לגמרי מה היו הפציעות שלי, אבל הרגשתי שאני לא מצליח לנשום". תוך פחות משעה פונה נעם לבית החולים, שם נכנס ישירות לחדר הניתוח. מאז שהתעורר, נמצא נעם בתהליך שיקום ממושך במרכז השיקום ע"ש גנדל בהדסה הר-הצופים, שם הוא לומד איך להפעיל את הגוף שנפגע - מחדש. "אני בשיקום מתחילת ינואר וזה תהליך לא פשוט שמלווה בעלויות וירידות" בחודשים האחרונים שמע נעם על הקבוצה שקמה בשיקום הדסה, במסגרתה מטופלי השיקום והמטפלים שלהם החליטו לרוץ יחד במרתון ירושלים שהתקיים ביום שישי האחרון. במטרה לעודד את המטופלים ולגרום להם להציב לעצמם יעד שיוכלו לשאוף אליו באימוני היום-יום, וכן כדי לחגוג איתם את ההישגים אליהם הגיעו. ביום שישי האחרון השתתף במרתון ירושלים בליווי צוות השיקום מבית החולים הדסה שמלווה אותו בחודשים האחרונים אחרי שסימן זאת כיעד, והצליח לפרוץ את הגבול *ניתן להזמין ממוקד מעבירי הליפיד חייל שנפצע במלחמה שיבוא לדבר על הסיפור שלו במקום*	
נחזור למליאה ונקריא מתוך טקסט שנכתב על לביא ליפשיץ: לביא ליפשיץ ז"ל היה לוחם בפלוגת עורב בגבעתי. לביא היה צלם מוכשר ומחונן, הוא פתח עמוד אינסטגרם עם צילומים שצילם במהלך השירות. כתב על עצמו בפרופיל: "אני לוחם מסכן ואומן מיוסר שמעלה כל יום תמונה שצולמה ע"י בצה"ל". העמוד מכיל כ-140 צילומים, האחרונה מתוכן עלתה ב-6 באוקטובר. אחרי פרוץ מלחמת חרבות ברזל המשיך לביא לצלם, בסוף אוקטובר השנה. ליפשיץ (20) וחברו לצוות, סמ"ר רועי וולף, נהרגו בצפון רצועת עזה בעקבות פגיעה של טיל RPG במבנה שבו שהו. המצלמה שליוותה אותו נעלמה במהלך השהות שלו בעזה, ולא נמצאה מאז. חצי שנה לפני שנהרג בעזה לביא כתב הספד לעצמו. הפלוגה שלו, עורב גבעתי, נכנסה לתעסוקה ביהודה ושומרון וליפשיץ חשד שמדובר בתחילתה של מלחמת לבנון השלישית. הטקסט נפתח במילים "חשבתי שיהיה כדאי להשאיר קצת הסברים. למקרה שאני מת,	סיכום

כדאי שאשאיר הוראות הפעלה או הספד כלשהו על עצמי. הרי מה שווה לחיות אם לא אזכה להספיד אף אחד".

"אינני מצטער על גיוסי לסיירת גבעתי ולפלוגה ג' אשר נמצאתי בה, זה דבר אשר אני אסיר תודה עליו. היכולת לפגוש חברים כמו אלו שמצאתי בצבא היא יוצאת דופן. תודה למדינה אשר נתנה לי את ההזדמנות הזאת ותודה לחבריי שנתנו לי את הצ'אנס לחיבור יוצא דופן... לסיום, אני מבקש לא לשקוע באבל. הוא עשוי להיות יומיומי ומתיש, אך העשייה שיכולה לצמוח ממנו - אין היא מתישה - אלא בונה. אין דבר שהקשה עליי יותר מהבטלה", הוא מבהיר וחותר בבקשה "לכן אני מבקש מכל הסובבים אותי - תעשו תמיד.

נסכם במילים שלנו:

שמענו השיעור על שני סיפורים חזקים עם מסר דומה,

להמשיך לקוות ולשאוף, להתמיד בעשייה שלנו, לא לשבת מהצד. חשוב לזכור את אירועי ה07/10, את הנרצחים, הנופלים, הפצועים והנפגעים בגופם ונפשם. ומתוך כך, להמשיך לפעול לעתיד טוב יותר.

תמשיכו לעשות תמיד.

עזרים:

נספחים:

נספח א'

https://www.canva.com/design/DAGzUFZARIE/37T9y_9G_Xr5dW_po2HfLQ/view?utm_content=DAGzUFZARIE&utm_campaign=designshare&utm_medium=link2&utm_source=uniquelinkedin&utlId=h961a0b8b65#1

הטקסט של נעם טרגין

נעם, בן 25, גדל באלון שבות עם הוריו ושבעת אחיו, וכיום הוא מתגורר בירושלים ולומד באוניברסיטה העברית. מאז השבעה באוקטובר הוא ביצע כ-250 ימי מילואים בהיותו מילואימניק ביחס"מ גולני ועבר בין עזה ללבנון, שם גם נפצע אנושות.

"הוקפצנו לצפון בשבעה באוקטובר כשהכל החל", מתאר, "כאשר יום אחרי זה כבר העבירו אותנו לדרום לטיהור השטח, ואז עברנו חמישה חודשים אינטנסיביים מאוד של לחימה בעזה. אחר כך, גויסנו שוב לפעילות בצפון נגד

חיזבאללה ונכנסנו ללבנון, ושם נפצעתי”.

בהמשך, מתאר נעם בכאב את רגעי האימה, ואת המחיר: “כמה שניות אחרי שחילקנו את הכוח ונפרדנו, הגיע כטב”ם מתאבד והתפוצץ, כנראה, שני מטרים לידנו. ארבעתנו נפצענו, וחייל אחד מתוך השמונה שהיו בתוך הבית נהרג מרסיס שחדר למקום ופגע בו ישירות”.

“מצאתי את עצמי פתאום על האדמה, מנסה להבין מה קורה”, הוא מוסיף. “לא הרגשתי את הפציעות שלי בהתחלה, אז הרמתי את הראש וראיתי מולי את החברים שלי פצועים. אחד מהם חטף ממש חזק בידיים, רציתי ללכת לעזור אבל פשוט לא הצלחתי לזוז. לא הבנתי לגמרי מה היו הפציעות שלי, אבל הרגשתי שאני לא מצליח לנשום”.

תוך פחות משעה פונה נעם לבית החולים, שם נכנס ישירות לחדר הניתוח. מאז שהתעורר, נמצא נעם בתהליך שיקום ממושך במרכז השיקום ע”ש גנדל בהדסה הר-צופים, שם הוא לומד איך להפעיל את הגוף שנפגע - מחדש. “אני בשיקום מתחילת ינואר וזה תהליך לא פשוט שמלווה בעלויות וירידות”

בחודשים האחרונים שמע נעם על הקבוצה שקמה בשיקום הדסה, במסגרתה מטופלי השיקום והמטפלים שלהם החליטו לרוץ יחד במרתון ירושלים שהתקיים ביום שישי האחרון. במטרה לעודד את המטופלים ולגרום להם להציב לעצמם יעד שיוכלו לשאוף אליו באימוני היום-יום, וכן כדי לחגוג איתם את ההישגים אליהם הגיעו.

ביום שישי האחרון השתתף במרתון ירושלים בליווי צוות השיקום מבית החולים הדסה שמלווה אותו בחודשים האחרונים אחרי שסימן זאת כיעד, והצליח לפרוץ את הגבול